

Granollers, 20 de maig de 2011

Són les deu del vespre de dimecres. Queden poques hores per tancar una intensa campanya electoral. Queden poques hores perquè obrin els col·legis electorals. Perquè pugueu anar a votar.

Ahir ho deia a la Porxada. Ens agraden les campanyes electorals. Ens permeten fer amb més intensitat el que fem sempre. Parlar amb la gent, explicar-nos i escoltar. Pensar en el futur de la ciutat. Construir projectes. Durant quinze dies us he demanat que em torneu a donar la vostra confiança: vull continuar essent el vostre alcalde. Però ara, quan tot té un estrany silenci nocturn, quan estic davant la pantalla de l'ordinador escrivint aquest article ... no sé ... voldria compartir alguns sentiments. Sensacions i emocions. Potser perquè el silenci em permet retenir imatges, paraules, gestos d'una campanya electoral que sempre és diferent. Aquesta tarda hem gravat per VOTV el debat de candidats. Les paraules i els arguments han estat enèrgics. Cadascú de nosaltres ha defensat un model de ciutat. Ho hem fet de forma apassionada, democràtica. Els ciutadans tenen on triar. Penso que no és fàcil encapçalar una candidatura. Em mereixen un enorme respecte totes les persones que es posen davant un projecte polític. Estiguem o no d'acord en la manera de veure la ciutat. Un de nosaltres serà l'Alcalde de Granollers. Ser alcalde no és poca cosa. Tots hem renunciat, i renunciem, a coses per treballar per la ciutat. No són paraules buides. Us ho ben asseguro. Potser no les diem massa sovint però en aquest silenci electoral d'una nit de maig tinc la necessitat de defensar als polítics i a la política. A la democràcia. A la participació.

Rellegint papers, aquests dies he trobat en lletra impresa una part de la meva memòria. Dels somnis d'un jove que volia canviar el món. D'aquell professor de l'Escola del Treball que va decidir assumir un compromís ideològic i polític. He retrobat fotografies. De vells amics: l'Amadeu Castellanos, en Joan Martí Torres, en Rafa Gonzalez, en Josep Homs. Companys de viatge, granollerins. Quina immensa tristor. Però en aquest recorregut vital hi trobo l'Anna Maria Palé, en Rafael Ballus, en Pep Pujadas. Tots ells m'han ajudat com a persona. A lluitar, a defensar principis. A ser honest. A estimar aquesta ciutat. Ells m'han ajudat i també ho han fet els que més estimo, els que tinc més a prop. Qui està el meu costat des de fa tants anys – la Roser – . I els meus fills – que poc els hi agradarà que n'hagi parlat -. Els pares, els bons amics. Alguna vegada he pensat si tot plegat ha valgut la pena. En aquesta especial nit de dimecres hi penso i hi dono voltes.

Imatges i gestos. Paraules. Avui mateix llegeixo amb interès les convocatòries de joves que volen un canvi més radical en la manera de fer política. Potser no ho hem fet tot bé. Potser si que no hem trobat respostes en un moment d'incertesa. Potser si que cal canviar i renovar idees. Queda tant per fer!! També a Granollers. I res és fàcil. M'agrada escoltar. Caminar per una ciutat on cada racó és una part de la meva vida....

Estic a punt d'acabar l'article. A punt de tancar l'ordinador. A punt d'ordenar papers, de desar fotografies. Estic a punt de tancar el llum. I de tancar els ulls i sentir de nou el silenci dels gestos, de les paraules de tots aquests dies. Queden poques hores perquè s'acabi la campanya i poques hores perquè pugem anar a votar. Ho podeu feu per a mi o pels altres candidats. Però participeu!!!! I passi el que passi diumenge continuaré sent el de sempre. El Mayo. I si segueixo sent el vostre alcalde, continuaré treballant per la ciutat i per cadascú de vosaltres. Amb vosaltres. Sento una íntima emoció. Una immensa tranquil·litat. La de la feina feta. Seguiré somiant en una ciutat millor. N'estic segur: ha valgut la pena. Granollers s'ho val. Gràcies per tot.

Josep Mayoral i Antigas